

GYVENIMO KLAIPĖDOJE PRADŽIA

Į Klaipėdą gyventi atvykau 1966 metų rudenį iš Jurbarko, Skirsnemunės apylinkės, Molynės kaimo. Važiavau turėdama tikslą įstoti į Prekybos mokyklą, tačiau du metus trukę bandymai buvo nesėkmingi. Tuomet buvau baigusi tik 8 klases... Grįžti atgal į Jurbarką nenorėjau, nes būtų reikėję atsisakyti Klaipėdoje laukusių galimybių. Kita priežastis, kodėl likau Klaipėdoje – nenorėjau skaudinti tėvų. Nusprendžiau dirbti. Kadangi buvau nepilnametė, leidimą dirbti reikėjo gauti iš miesto valdžios.

Ar sunku buvo išverti be artimųjų? Žinoma... Telefonu paskambinti ir pasikalbėti kaip šiomis dienomis taip paprastai nebuvo įmanoma, galėjai nebent rašyti laiškus.

Pirmasis mano darbas – auklės, antrasis – saldainių fabrike. Iš pradžių jame dirbau valytoja, paskui – virėja (viriau karamelę). Saldainių fabrikas, kuriame dirbau, buvo Turgaus gatvėje. Į darbą eidavau pėsčiomis, nors jis buvo tolokai nuo namų.

Iš viso fabrike išdirbau 2,5 metų. Sekėsi neblogai, darbas patiko. Buvo daug jaunų žmonių, bendraamžių, užsimezgė draugystė. Nors teko sunkiai dirbti, bet buvo galima neblogai uždirbti. Saldainių fabrike dirbo daugiau atvykėlių iš kitų rajonų, nei čia gimusių ir užaugusių miestiečių, tačiau tarp vietinių ir atvykusiųjų buvo juntamas gal tik nežymus skirtumas.

Valdžia butų neskyrė, teko nuomotis kambarį pas svetimus žmones. Išsinuomoti nebuvo lengva, tačiau labai to reikėjo. Mat vos atvykusi į Klaipėdą apsigyvenau pas dėdę, kuris ketino skirtis su žmona. Nebuvo santaikos, tad reikėjo ieškoti savo kampo. Pamenu tą dieną, kai darbe pravirkau. Priėjusi bendradarbė išklauė ir pasiūlė priimti gyventi į savo namus. Tais laikais nuomotojai, matydami, kad pas juos apsigyvenęs jaunas žmogus yra rimtas, siekia „kabintis į gyvenimą“, būdavo, neima nuomos mokesčio.

Pasisekė ir man – su šeimininke palaikiau šiltus santykius, be to, susidraugavau su dviem, panašaus amžiaus kaip ir aš, šeiminkės dukromis.

ŠOKIŲ VAKARAI

Jauni žmonės mėgo šokti. Šokių vakarai vykdavo taip vadinamuose „Karininkų namuose“ (dabartinė Koncertų salė, Šaulių g.) arba po atviru dangumi. Grodavo lyg ir gyva muzika... Vakaras

prasidėdavo 20.00 val. ir tęsdavosi gal iki 22.00 val. Pamenu, kad vasarą grįžtant namo būdavo dar beveik šviesu.

Vienas vakaras buvo ganėtinai neramus. Kažkuris iš mane šokdinusių vaikinių susigrūmė su kitais. Norėjo šokti tik su manimi, o aš išsirinkau kitą šokėją... Einant namo su išrinktuoju (būsimu vyru) teko slėptis, bėgti nuo ano ūmaus būdo jaunikaičio.

Apskritai lankytis šokiuose buvo saugu. Jaunimas nevartojo alkoholio ir elgėsi daugmaž kultūringai, didesnių incidentų nebūdavo. Merginos tais laikais su išgėrusiais nebūtų šokusios, jos buvo kitokios...

POKYČIAI

1969 m. balandžio 14 d. įsidarbinau Vaikų ligoninėje, LOR skyriuje. Ten buvo gydomi maži vaikučiai. Tarp gulinių ligoninėje buvo ir pamestinukų. Atmintin įstrigo labai miela 2, gal 1,5 metų mergaitė, vardu Rima. Niekas neateidavo jos aplankyti, o gulėjo ligoninėje labai ilgai...

Darbas buvo artimas širdžiai. Kolegės – jaunos, draugiškos, tarp jų klostėsi labai šilti santykiai. Nebūdavo, kad kas nors žemintų, rėktų ar panašiai. Dirbau daugiausiai 1,5 etato. Paskui perėjau dirbti į ligoninės virtuvę. Reikėjo atvežti, išdalinti maistą, suplauti indus. Šias pareigas atlikusi darbuotoja buvo vadinama seserimi-šeimininke. Ligoninėje išdirbau daugiau nei 5 metus. Išmokau statyti taures, leisti vaistus. Daug sužinojau apie mediciną. Paskui visa tai pravertė gydant artimuosius.

Nuolat jaučiau poreikį mokintis. Skaitydavau knygas, laikraščius, peržiūrėdavau skelbimus, ieškodavau galimybių mokytis, tobulėti. Išėjusi iš darbo įstojau į Žvejų kooperatyvo Prekybos mokyklą (dab. Sulupės g.).

Netrukus paaiškėjo, kad laukiuosi vaikelio ir mokslus teko atidėti.

1972 m. gimė dukrytė. Susilaukus vaikelio mokslų nebepratėšiau. Po dukros gimimo įsidarbinau Tuberkuliozinio dispanserio Vaikų skyriuje (P. Lydeikio g.). Lengva nebuvo. Kartais aplankydavo baimės jausmas dėl ligos, su kuria kasdien susidurdavau, tačiau buvo labai geras kolektyvas.

1986–1987 metais kartu su vyru dirbau buitiniame aptarnavime „Vilnis“ (Birutės g. 12) – rišau knygas. Dirbdama mokiausi Žemės ūkio buhalteriniame technikume (Sportininkų g.) buhalterinės apskaitos. Išdirbau apie 5 metus, baigiau technikumą.

Apie 1991 m. išėjau dirbti į „Grūdų produktų kombinatą“ (tuometinėje Gluosnių g.) gamybos meistre.

LAISVALAIKIS

Labai mėgau lankyti teatrą, koncertus. Kai atvykau į Klaipėdą, lankiausi įvairiuose renginiuose, kurie vyko mieste. Bilietai į renginius buvo nepigūs, juos dažniausiai įsigydavau iš anksto. Atmintyje įstrigo vieno teatro pasirodymas. Kai dukra paaugo, kartuėjome į spektaklį „Snieguolė ir 7 nykštukai“. Vaikams skirtas spektaklis patiko ir suaugusiems.

Anuomet populiarūs atlikėjai buvo Stasys Povilaitis, Nelė Paltinienė, Eugenijus Ivanauskas. Labai patiko N. Paltinienė. Šilta, moteriška, „sielos žmogus“.

Darbovietės kartais organizuodavo keliones. Teko nuvykti į Ukrainą, aplankyti Sevastopolį, Zaporožę, Dnepropetrovską, taip pat pabuvoti Azerbaidžane ir Maskvoje. Kelionės užtrukdavo keletą dienų. Gerai dirbantiems žmonėms profsąjunga apmokėdavo kelionės išlaidas. Su šeima atostogavau ir tuometiniame Leningrade, kur gyveno vyro pusbrolis.

Gyvenimas buvo pakankamai įtemptas, nelengvas, tad daug laiko laisvalaikiui nebuvo. Reikėjo mokytis, dirbti, rūpintis šeima.